

er der vedtaget en Resolution i saa Henseende. Med den højttærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier af denne Resolution. Det hedder blandt andet deri: „Men langt fra at lukke Øjnene for Alkoholmisbrugens samfundsmæssige Betydning vil „Den personlige Friheds Værn“ netop tage aktiv Del i det positive Ædruelighedsarbejde ved at virke for Foranstaltninger, der direkte, konsekvent og systematisk tager Sigte paa at ramme og afværge Misbrugene uden at krænke Borgernes personlige Ret“.

Naar man kender en saadan Resolution — og den bør Rigsdagsmænd kende, som deltager i Diskussionen om dette Spørgsmaal, idet de har faaet den tilstillet og saaledes ikke kan være uvidende om den —, bør man ikke fremsætte Paa-stande om, at vi fra den Side ikke ønsker at være med til et positivt Arbejde til Fremme af Ædrueligheden. Men foruden at vedtage en saadan Resolution har vi ogsaa paa anden Maade vist, at vi vil gøre et positivt Arbejde. Det er sikkert ærede Medlemmer bekendt, at „Den personlige Friheds Værn“ har nedsat en Kommission til at tage under Overvejelse, hvilke Foranstaltninger man i saa Henseende kunde tænke sig gennemført, og i denne Kommission sidder der Mænd, om hvis Samfundsinteresse og om hvis Forstaaelse af de Misbrug, som finder Sted, og de sørgelige Følger, som resulterer af disse Misbrug, man ikke bør tvivle, Mænd, der i samfundsmæssig Forstaaelse sikkert staar fuldt ved Siden af dem, der har siddet i den af Regeringen nedsatte Ædrueligheds-kommission, eller dem, der fra Afholdsmændenes Side fører det store Ord. Der sad i denne Kommission saadanne Folk som Professor, Dr. juris Carl Torp, Valgmenighedspræst Jacob Bjerre, Arbejds-løshedsinspektør, cand. polit. Clara Black, flere Læger, saaledes Dr. med. Eli Møller, Overlæge, Dr. med. Victor Scheel og Direktør for St. Hans Hospital August Wimmer. Det er sikkert Folk, som har fuld Forstaaelse af de Ulykker, som Misbrug af Alkohol kan medføre, og som man ikke kan beskyldes for ikke at ville være med til at raade Bod paa disse Ulykker. Disse Mænd har ganske vist, ligesom flere af os andre, den Opfattelse, at Maalet naas ad en anden Vej end den, som de fleste Afholdsmænd peger paa; men fordi man er uenig med dem om Midlet, kan man ikke sige, at de Mænd ikke tilstræber at naa det samme Maal.

Jeg vover altsaa at hævde, at man fra den Side vil være med til et positivt Arbejde for Ædruelighedens Fremme i fuldt saa stort Maal som de øvrige Herrer. Vi er ganske vist, som jeg siger, overbeviste om, at den Vej, der skal gaas, er en noget anden end den, de fleste Afholdsagitorer ønsker at gaa, men om de Foranstaltninger, som bør træffes ved en Lov som den, vi her behandler, er Uenigheden ikke ret stor, om end vi naturligvis paa adskillige Punkter har Indvendinger at gøre mod dette Lovforslag. Det, vi navnlig ivrer imod, er, at Forbudstanken vinder Tilslutning, uden at Befolkningen er gjort helt klar over, hvad Gennemførelsen af den kan medføre; og jeg tror ingenlunde, Befolkningen endnu er helt klar derover. Der er sikkert en overordentlig stor Del af Befolkningen, som ikke har fuld Forstaaelse af det Spørgsmaal, og inden den afgørende Bestemmelse tages om Forbud eller Ikke-Forbud, ønsker vi, at Befolkningen skal være helt klar derover. Vi fra vor Side tror ikke, at der opnaas idel Lyksalighed i vort Samfund, hvis blot Spiritusen bliver forbudt. Man kan for øvrigt slet ikke fuldstændigt forbyde dens Tilvirkning og Anvendelse; thi der er uendelig mange Omraader i Industrien og andre Steder, hvor det er nødvendigt at have Spiritus. Jeg tror, som sagt, ikke, at der vil opstaa en Lyksalighedstilstand i vort Samfund, og at alle Ulykker vil høre op, hvis vi faar Spiritusforbud; der vil sikkert deraf opstaa mange andre Ulemper, som maaske til syvende og sidst vil vise sig at være lige saa store som de Ulykker, der opstaar ved Spiritus. Et Forbud vil efter min Mening give Anledning til, at mangfoldige Mennesker vil tage moralsk Skade paa anden Maade derved, at de vil søge at omgaa Lovbestemmelserne. Der vil blive en Mængde Lovovertrædere, der vil ske en almindelig Slappelse af Følelsen af, at man skal respektere Lovene, og paa den Maade kan der sikkert opstaa betydelige Ulemper i vort Folk, som kan have langt værre Følger end dem, Spiritusen har eller vil faa, naar vi bestræber os for at gøre vort Folk saa ædrueligt som muligt; de Bestræbelser vil vi, som sagt, alle være med i.

Jeg har ønsket at gøre disse faa Bemærkninger for at rettede dem, som muligvis af de faldne Udtalelser har kunnet faa en forkert Opfattelse af Forholdet. Jeg kan i øvrigt henholde mig ganske til, hvad min ærede Partifælle, som er Ordfører i denne Sag (L. Rasmussen), har udtalt i Dag. Ogsaa jeg finder, at hans Tale